THE SHEPHERD OF ISRAEL

VOL. XVIII No.10 — JOSEPH HOFFMAN COHN, Editor of English Department — JUNE, 1936

AN OPEN LETTER TO A RABBI

By Rev. L. Abramovitch

(We purposely omit the name of the Rabbi to whom this letter was written, as we do not wish to embarrass him.)

Dear Rabbi:

In your sermon of August 10th published in the. . . . are several statements calling for correction. As the editor of the said Journal refused to publish my reply to your indictments against me, made behind the shelter of your pulpit, I feel it my duty, just as your sermon was published for the benefit of Jewish readers, to publish my reply also with the same purpose in view.

1. You say that "Christianity regards the Hebrew Prophets as men preoccupied with the future, thinking always of a later personality and of events far distant, and viewing God's relations with mankind from an angle at which, singularly enough, those prophets' own people have always refused to stand".

For your information, let me assure you that you are quite mistaken in this. Every Christian student of the Old Testament recognizes that in all cases the prophet's primary and immediate purpose in delivering his God-inspired message was to instruct, or to warn those he addressed as contemporaries. Being, however, a God-inspired message, it contained also foretellings - prophecies - for the near or distant future; and in most part concerning the Messiah in relation to the Jews, and mankind generally. This is also the view of the greatest Jewish orthodox Rabbis, ancient and modern. In Sanhedrin 99a we are told that "All the prophets prophesied concerning, or up to, the days of the Messiah". In Berachoth 34b we read that "All the prophets propheised concerning, or up to, the days of the Messiah; but beyond that (Leolam haba), eye hath not seen, O God, besides Thee" etc. It is quite possible that the prophets themselves (Nibo velo yado mah nibo", did not know how far reaching their messages were in relation to the future. (See Luke 10:24; I Peter 1:10-12). It is for this reason that the Messiah said"Search the Scriptures" (The Old Testament); "for in them ye think ye have eternal life: and they are they which testify of Me" (John 5:39).

DO YOU KEEP THE LAW?

2. You say that the Bible is a "Practical Guide" to the Jew. By this you mean, of course, the Old Testament. Let us see whether it is so.

(a) The Old Testament orders that no work of any kind should be done on the Sabbath (Isa. 56:1-7; 58:13-14 Jer. 17:21--27; Neh. 10:32; 13:12-21). Yet most of those who subscribe towards the upkeep of the Synagogue, trade, work, do their regular cooking, travel in private and public vehicles on the Sabbath day, in direct and positive disobedience to the Bible. (See Ex. 16:23; 20:8-11; 31:13-16; 35: 2-3; Lev. 23:3; Numb. 15:32-36; Deut. 5:12-14;). How then is it a practical guide?

(b) About 99 of every 100 of the supporters of the Rabbi and the Synagogue shave their beards, in direct disobedience to the law of the Bible (Lev. 19:17). How then is it a practical guide to the follower of the law of Moses?

(c) The Bible commands vicarious sacrifices, and states "It is the blood that makes atonement for sin" (Lev. 17:11). It is true that the Prophet Isaiah upbraided the people for their sinful ways in connection with God's appointed ordinances, both of the feasts and the sacrifices (Isa. 1:11-17). But the same is true also in the case of the Day of Atonement. In Isaiah 58 the Prophet upbraids them for their godless way in which they kept it. But just as he did not do away with this God-instituted ordinance merely because he chided them for their bad conduct on that fast day, to the continuation of which the history of the Jewish nation bears witness, so likewise did he not make light of, or in the slightest way encourage them to do away with the God-ordained vicarious sacrifices.

THE BLOOD STILL STANDS.

Nowhere in the Old Testament do we find a declaration to do away with the atoning blood of the sacrifices. On the contrary, God promises Israel, and through them also the Gentiles (Isa. 56:7) that a time would come when their burnt-offerings and their sacrifices would be acceptable upon His altar for, saith He, "My house shall be called a House of Prayer unto all peoples". See also Jeremiah 17:26, and 33:18. So far, therefore, from Isaiah teaching them to do away with the vicarious sacrifices, as you imply by your remarks in the said sermon, the Jews of Isaiah's day and continuously after him, observed these ordinances until shortly after the crucifixion, death, resurrection and ascension of the Lord Jesus, the Messiah. Compare II Chron. 29: 20-34; 35:1-19. Also in the second Temple, as seen from Nehemiah 10:30-40; in Malachi 1:13-14, he chided them for insincere and unfaithful worship, for they had brought lame and sick animals for sacrifices. He even reiterates the command to "Remember the law of Moses--his statutes and judgements". As therefore we have no record anywhere in the Old Testament that God had abrogated these laws for Israel, you as an Israelite are bound to observe them. If you don't, you are a breaker of the law which says "Thou shalt", and you are still in your sins.

THE ONLY WAY OUT.

The only way in which the Old Testamnt could be a practical guide to the Jew is for him to accept the New Testament interpretation of these God-ordained laws and ceremonies, viz., as type and figures of the Antitype, the real Atonement, the Messiah, the Lamb of God Who taketh away the sin of those who believe on Him. "For God so loved the world that He gave His only begotten Son, that whosoever believeth in Him should not perish, but have everlasting life". But as you and your followers do not accept the New Testament interpretation of the Old Testament divinely-established order relating to animal sacrifices with the sprinkling of the blood, etc., and you are now absolutely unable to follow these sacred precepts, the Bible, under these circumstances, could not possibly be a practical guide to yourself or to any other Jew.

(To be continued)

A DRINK FROM THE FOUNTAIN

("Whosoever drinketh of the water that I shall give him shall never thirst; but the water that I shall give him shall be in him a well of water springing up into everlasting life." John 4:14).

And Jesus entered and passed through Jericho. And, behold, there was a man named Zacchaeus, which was the chief among the publicans, and he was rich. And he sought to see Jesus who he was; and could not for the press, because he was little of stature. And he ran before and climbed into a sycomore tree to see him; for he was to pass that way. And, when Jesus came to the place, he looked up, and saw him, and said unto him, Zacchaeus, make haste, and come down; for to day I must abide at thy house. And he made haste, and came down, and received him joyfully.

And when they saw it, they all murmured, saying, that he was gone to be guest with a man that is a sinner. And Zacchaeus stood, and said unto the Lord; Behold, Lord, the half of my goods I give to the poor; and if I have taken any thing from any man by false accusation, I restore him fourfold. And Jesus said unto him, This day is salvation come to this house, forsomuch as he also is a son of Abraham. For the Son of man is come to seek and to save that which was lost. Luke 19: 1-10.

Published Monthly, except bi-monthly during July and August by the American Board of Mission to the Jews, 27 Throop Ave. Brooklyn, N. Y.

WHAT DO YOU MEAN BY THE WORD, "SALVATION"?

BY REV. FRED W. HABERER

"Salvation" is the English equivalent of the Hebrew word, "yeshuah," which is used in the Old Testament to mean both a "deliverance" in a temporal sense as e. g. from danger; and also in the spiritual sense of "forgiveness of sin." "Thou hast forgiven the iniquity of thy people, Thou hast covered all their sin. Turn us, O God of our salvation." (Psalms 85:2,4). "Salvation belongeth unto the Lord." (Psalms 3:8).

These quotations plainly show that salvation is only possible through God's forgiving the sin of man. No man can possibly obtain salvation by doing righteous deeds, for God has said, "all our righteousness are as filthy rags," (Isaiah 64: 6). Neither will prayer, fasting or religious observances be of any avail, for God has said further, "When ye make many prayers, I will not hear," (Isaiah 1:15). "Behold ye fast for strife and contention. . . .ye shall not fast as ye do this day, to make your voice to be heard on high." (Isaiah 58:4).

God plainly stated in the Law of Moses (Torah) that forgiveness of sin, which makes salvation possible for sinful man, can **only** be obtained on the ground of a blood-sacrifice which would be perfect and acceptable as a substitute in the place of the sinner. "It is the **blood** that maketh an atonement for the soul." (Leviticus 17:11). The sinner was commanded to bring a lamb which was killed, "and the priest shall make an atonement for his sin that he hath committed, and it shall be forgiven him." (Leviticus 4:35).

These animal sacrifices were only types, object lessons, to teach the truth that the penalty for the breaking of God's holy Law is death; and that the only means of escape for the sinner is to have a substitute bear the penalty of his sin in his stead. An animal is not equivalent to a man, neither can the blood of an animal be a full and complete atonement for a man. These sacrifices looked forward to the sufferings of the Messiah as a substitutionary sacrifice for the sins of all mankind. This is plainly taught in the words of the Prophet Isaiah (53:5, 6, 8), "He was wounded for our transgressions . . . and the Lord hath laid on **HIM** the iniquity of us all. . .for the transgression of my people was He stricken."

God laid the penalty of our sins upon the Messiah 1900 years ago; and all the sinner needs to do to secure forgiveness of sin is to identify himself with this sacrifice by faith, and trust God's promise that "by His stripes we are healed." (Isaiah 53:5).

$500,000 FOR A JEWISH BOOK

What is regarded as the world's most priceless manuscript, the **Codex Sinaiticus,** was recently purchased by the British Museum from the Soviet Government for a half million dollars. Dr. A. S. W. Rosenbach, the famous Jewish bibliophile, is quoted as having said that a half million dollars for that Fourth Century parchment was "just giving it away".

The **Codex Sinaiticus** consists of the Septuagint, or Greek version of the Old Testament (including the Apocrypha), the whole of the New Testament, the Epistle of Barnabas, and a part of the Shepherd of Hermas. The manuscript was accidently discovered on Mount Sinai by the famous Orientalist, Count Tischendorf. The Old Testament is not quite complete, but the New Testament is, thereby making it one of the most valuable ancient manuscripts extant.

At the time that the British Museum obtained this treasure an effort was being made in this country to raise a million dollars to bring it to America. Having seen and been deeply moved by the **Codex Vaticanus** in Rome, the second oldest manuscript of the Bible, we must reserve for ourselves the pleasure of going to England some day to look upon this other heirloom of the human race.

AN IMPROPER IGNORANCE

As a Jew we plead guilty to a pardonable pride that this Greco-Jewish manuscript (yes, the New Testament, too, was written by Jews) should be held in such veneration that nations vie for its possession.

Fortunately for most of us we do not have to study ancient Greek nor pay an exorbitant price to be in possession of the content of the **Codex Sinaiticus.** Its message has been translated into some 900 languages and dialects, and is procurable in any bookstore for as low as twenty cents. One can get a Bible, for that is what the **Codex Sinaiticus** is, in any language or style to suit one's pocket and taste.

But why bother with quaint manuscrips and still quainter books at this late date? To this, Claude G. Montefiore, the Jewish scholar, would say: "If it is an improper ignorance not to have read some portions of Shakespeare or Milton, it is, I am inclined to think, a much more improper ignorance not to have read the Gospels of the New Testament (**The Synoptic Gospels,** Vol. 1, p. 101).—**Rev. Henry Einspruch, in "A Jew Looks at Jesus."**

AMERICAN BOARD OF MISSIONS TO THE JEWS, Inc.

HEADQUARTERS BETH SAR SHALOM
Throop Avenue and Walton St.
Brooklyn, N. Y.

Gospel meeting every Sunday, and Frida[y] Evening at 8 o' clock. Come and bring yo[ur] friends. A warm welcome and a real blessi[ng] await you.

Copies of the Shepherd of Israel may b[e] obtained at the following stations:

Brooklyn, N. Y.
27 Throop Avenue
Rev. LEOPOLD COHN

Chicago, Ill.
316 Stanley Pl.
Rev. SOLOMON BIRNBAUM

Pittsburgh, Pa.
1603 Center Avenue
Rev. JOHN SOLOMON, Missionary

Philadelphia, Pa.
535 Spruce Street
Mr. HARRY BURGEN, Missionary

Columbus, Ohio
1039 E. Broad Street
Rev. OSCAR WAGO

Los Angeles, Calif.
2005 Brooklyn Ave.
Rev. E. ZIMMERMAN

Sidney, Australia
145 Commonwealth Street
Rev. G. E. ARDILL

Warsaw, Poland
Targowa. 15. M. 4.
Rev. MOSES GITLIN, Missionary

Jerusalem, Palestine
Gospel Gate, Russian Compound
Rev. FRANK BOOTHBY, Missionary

Paris, France
123 Du Maine Ave.
Rev. HENRI VINCENT

Our Missionaries are gladly at the service of any Jewish inquirer after the Truth as it is in the Lord Jesus Christ. A Jewish missionary is a friend worth having.

צוגיין ווי וואסער, זיי וועלען זיך אנגארטלען מיט זעק און א שרעקען וועט זיי באדעקען, אויף יעדען פנים וועט זיין בושה. זייער זילבער און זייער גאלד וועט זיי נישט קאנען מציל זיין אין טאג פון גאטס גרימצארן. זייער זינד איז געוועזן זייער שטרויכלונג." (יחזקאל ז', 15-19).

פון דעם לעצטען פסוק זעהען מיר אז זיי האבען זיך דאמאלס שטארק פארזיכערט אויף זייער געלד אנשטאט אויף גאט.

אין ישעיה נ"ז, 17, געפינען מיר אויך דאסזעלבע. עס הייסט "בעון בצעו קצפתי". ד"ה, גאט זאגט אז ער האט געצערנט צוליעב די זינד פון "בצע". גרייכען נאך געלד.

אט האבען מיר ציטירט שטעלען פון 4 גרויסע נביאים, משה, ישעיה, ירמיה, יחזקאל, און זייערע אלע ווערטער זענען בוכשטעבליך ערפילט געווארען.

פון דיעזען ארטיקעל וועגען דעם ענין פון די נביאים ביז צו דער נעכסטער פארטזעצונג אין "רעה ישראל", קאנען מיר שוין באשטעטיגען אז די נביאים זענען אמת און דערפאר איז אויך אמת אלעס וואס זיי האבען געזאגט וועגען ישוע המשיח, וועגען זיין געבורטס ארט, וועגען דער צייט פון זיין קומען און וועגען די אויפגאבע פון זיין קומען נעמליך צו שטארבען פאר אונזערע זינד און זיין אויפשטיין תחית המתים און ארויף שטייגען צום הימעל וואו ער זיצט לימין הגבורה.

(אין די צוקינפטיגע פארטזעצונגען פון דעם ענין "די נביאים" וועלען מיר בעטראכטען נבואות איבער סיריא (אשור), בבל, נגוה, און אנדערע אלטערטיהמליכקייטען וואס זענען זעהר אינטערעסאנט.)

די גרויסקייט פון גאט און דאס קליינע מענשעלע

(טיילווייז גענומען פון מר. בלעקסטון'ס טראקטאט)

יעדער רעכדענקענדער מענש מוז אנערקענען אז אלדינג וואס רינגעלט אונז ארום האט אן אורזאך. ווען מיר זעהען פאר אינז א גרויס הויז ווייסען מיר אז צוערשט איז א פלאן געמאכט געווארען און לויט'ן פלאן האט דער בוימייסטער אויפגעבויעט דאס הויז. דער פלאן האט זיך אודאי נישט פון זיך אליין אויפגעצייכענט. דערפאר מוזען מיר צוגעבען אז דער בוי־פלאן איז שוין געוועזן אין יעמאנדס געדאנק נאך בעפאר דאס הויז איז אויפגעבויעט געווארען. דאסזעלבע גילט אויך פאר דער אייזענבאן, פאר'ן זייגער, פאר דער בריק אדער פאר די קליינסטע נאדל, מיר דערקאנען באלד אז די אלע זאכען זענען געשאפען געווארען דורך א מענשליכען געדאנק.

ווען מיר קוקען זיך צו צו די ערד, צו די לבנה און צו די שטערן אויפ'ן אונענדליכען הימעל, קומען מיר צו דעמזעלביגען בעשלוס אז אלעס מוז האבען אן אורזאך וואס איז בעשאפען געווארען און אז א בעשאפער וואס איז בעצייכענט מיט'ן נאמען "גאט", האט אלעס בעשאפען אזוי ווי מיר לייענען אין בראשית א': "אם אנפאנג האט גאט בעשאפען הימעל און ערד . . ."

ווען מיר בעטראכטען די בערג, די טאהלען און די טייכען זעהען מיר באלד די גרויסקייט פון שעפפער וואס האט דאס בעשאפען. ווען מיר הויבען אבער אויף אונזערע אויגען צום הימעל און בעטראכטען זיך איבער די מאסע שטערן וואס הענגען דארט, דאן ווערען מיר איבערפילט מיט אונענדליכע פארוואונדערונג.

ווען דוד המלך האט זיך פארקוקט אין דיעזע זאכען האט ער אויסגערופען — "אה גאט ווי שטארק איז דיין נאמען אויף דער גאנצער ערד און דו האסט געגעבען דיין שיינקייט אויף די הימלען . . . ווען איך זעה די הימלען די ווערק פון דיינע פינגער, די לבנה און די שטערן וואס דו האסט באפעסטיגט — וואס איז גאר דער מענש אז דו זאלסט אין איהם געדענקען?" (תהלים ח').

דערפאר לאזט אונז ליעבע לעזער אקארשט זיך אבשטעלען און ארויפבליקען מיט הייליגע געפיהלען צום הימעל און זעהן דארט גאטס וואונדער. מיר דערזעהען באלד די לבנה וואס איז נעהנטער צו אונז פון אלע אנדערע הימלישע קערפערשאפטען. די לבנה איז דערווייטערט פון די ערד אומגעפעהר 238000 ענגלישע מייל און באוועגט זיך ארום די ערד איין מאל אין מאנאט. זי מעסט 2100 ענגלישע מייל אין דיאמעטער.

די ערד מעסט 8000 ענגלישע מייל אין דיאמעטער און 25,000 אין אומקרייז. לויט אונזער פארשטעלונג איז זי זעהר גרויס און דאך איז זי נישט מעהר ווי א קליין פינטעלע אין גאטס אונענדליכער וועלט.

ווען מיר דערבליקען די זון איז עס גאר וואונדערבאר. די זון געפינט זיך 93,000,000 ענגלישע מייל אוועק פון דער ערד. זי זעהט אוים אביסעל גרעסער פון די לבנה און זי מעסט 865,000 ענגלישע מייל אין דיאמעטער.

ארום דער זון באוועגען זיך מעהרערע קערפער וואס ווערען אנגערופען "פלאנעטען" זיי הייסען: מערקוריום, וועגוס, מארס, יופיטער, סאטורן, אוראן, נעפטון, ערד. דער "יופיטער" איז 1300 מייל אזוי גרויס ווי די ערד איז און האט 8 לבנות וואס דרעהען זיך ארום איהם. "סאטורן" איז 1200 מאל אזוי גרויס ווי די ערד און ארום איהם זענען פאראן צעהן לבנות. צווישען מארס און יופיטער געפינען זיך 700 קליינע פלאנעטען, אייניגע האבען 10 ענגלישע מייל אין דיאמעטער פונדעסטוועגען האט יעדער פון זיי א בעזונדערען וועג ארום די זון.

עס איז מעגליך אז זיי האט ישוע המשיח געמיינט ווען ער האט געזאגט אין יוחנן י"ד: "אין מיין פאטערס הויז זענען דא פיעלע וואוינונגען . . ."

אויסער די אלע, געפינען זיך "קאמעטען" וואס באוועגען זיך ארום די זון. אט די אלע פלאנעטען, לבנות און קאמעטען שאפען צוזאם דעם "זון סיסטעם" און די זון בילדעט פאר זיי דעם צענטער.

אט דאס האט דוד המלך טאקע געמיינט ווען ער האט געזאגט "ווען איך זעה דעם הימעל, דאס ווערק פון דיינע הענד—וואס איז דער מענש גאר אז דו זאלסט איהם געדענקען? ווען מיר שטעהען אמאל אויף א הויכען טהורם און קוקען ארונטער אויף מענשען וואס געהען אונטען אין גאס, זעהען זיי אוים פאר אונז זעהר קאמיש קליין. און ווען מיר זאלען ארויף געהן אויף א הויך פון פינף ענגלישע מייל דארפען מיר האבען א פארגרעסערונגס גלאז צו דערזעהן דעם מענש.

און דאך, ווי קליין דער מענש איז, האט ער אבער א נשמה וואס איז זעהר קאסטבאר ביי גאט און דערפאר האט גאט פארבערייט אן ערלעזונג פאר איהם, נעמליך, די גאולה דורכ'ן הייליגען משיח ישוע, כדי דער מענש זאל נישט פארלוירען געהן נייערט מיר זאלען תרטה האבען אויף אונזערע זינד און אננעמען ישוע המשיח אלס אונזער קרבן, און האבען דאס אייביגע לעבען.

דו פרעגסט, ווי אזוי איך וויים דאס? די הייליגע שריפט, דאס הייליגע תנ"ך וואס קומט פון גאט ב"ה דורך זיינע נביאים זאגט דאס אונז,

האסטו אמאל געלעזען אט דיעזע שטעלען אין הייליגען תנ"ך? די ביבעל איז א וואונדערבארעס בוך וואס ערצעהלט אונז גאטס פלאן מיט אונז מענשען. לעזט דאס ווייל איהר לעהרע איז הייליג און איהר אינהאלט איז אמת. די ביבעל האט ליכט דיך צו פיהרען און כח דיך צו שטארקען. זי איז די לאנד קארט פאר דעם גלויביגען. דורך איהר ווערט דער הימעל אפען און דאס אייביגע גליק פריי געגעבען דורכ'ן הייליגען משיח וועלכער האט פארשפראכען אין יוחנן י"ד: "איך געה פאר פאר אייך אן ארט פארצובערייטען און דאן וועל איך צוריק קומען און אייך נעמען צו מיר כדי וואו איך וועל זיין זאלט איהר אויך זיין".

אונזערע מיסיאנען

און אנדערע סטיישאנס וואו איהר קאנט באקומען אונזער מאנאטס־בלאט "רעה ישראל" גראטיס : —

ברוקלין, נ. י.
רעוו. לעאפאלד קאהן
27 טרופ עוועניו

פילאדעלפיא, פא.
מר' האררי בוירנען
535 ספרוס סטריט

פיטסבורג, פא.
רעוו. דזשאן סאלאמאן
1603 סענטראל עוועניו

שיקאגא, אילינאי
רעוו. סאלאמאן בירנבאום
316 סטענלי פליים

קאלומבוס, אהייא
רעוו. אסקאר וואגא
1039 איסט בראד סטריט

לאס אנגעלעס, קאליפ.
רעוו. ע. צימערמאן
2005 ברוקלין עוועניו

סידני אסטראליען
רעוו. ג. ע. ארדיל
145 קאמאנוועלטה סטריט

ווארשא, פוילען
רעוו. משה גיטלין
טארגאווא 15, מ. 4.

ירושלים פאלעסטינא
נאספעל גייט, רוסישער קאמפאונד
רעוו. פרענק בוטהביי

פאריז, פראנקרייך
רעוו. הענרי ווינסענט
123 דא־מעין עוו.

THE SHEPHERD OF ISRAEL

PUBLISHED MONTHLY TO GIVE ISRAEL A KNOWLEDGE OF THE TRUE SHEPHERD, THE MESSIAH

רועה ישראל

א מאנאטליך בלאט צו ערקלעהרען צו ישראל דעם אמת'דיגען משיח.

VOL. XVIII No.10 — JUNE, 1936

אני מאמין

רעוו. לעאפאלד קאהן

אידען אין אלגעמיין זאגען טעגליך די דרייצען "אני מאמין'ס" וואס דער רמב"ם האט מיסד געוועזן פאר כל ישראל אלס די פרינציפען (עיקרים) פון דת היהדות. דער רמב"ם איז נישט געוועזן עפעס אבי־ווער, נייערט א גרויסער פילאזאף און מחקר, יא, דער גרעסטער גאון אין זיין דור.

זיין נאמען איז געוועזן ר' משה מיימון, געלעבט אין 12טען יאהר הונדערט, געבוירען און אויפגע־צויגען אין שפאניען, נור ווען די פערפאלגונגען זענען געווארען אונערטרעגליך האט ער אויסגעוואנדערט נאך מצרים וואו ער איז געוועזן דעם קעניגס לייב־דאקטאר.

צווישען אידען איז תמיד געווען א שפריכווארט, "ממשה עד משה לא קם כמשה". ד"ה זייט משה רבינו האט נישט עקזיסטירט אזא גרויסער משה ביז משה בן מיימון.

ס'פארשטעהט זיך אז אזא גרויסער גאון ווי דער רמב"ם האט נישט אויפגעכאפט סיי־וואס א זאך אלס א פרינציפ, הן אין גייסטיגע ענינים והן אין מאטעריעלע זאכען, אהנע צו האבען א פעסטען גרונד אויף וועלכען די זאך איז געגרינדעט און שטעהט אויף א פעסטען פונדאמענט. ער האט אליין געזאגט און מיסד געוועזן אויך פאר אלע אידען צו זאגען דעם "אני מאמין באמונה שלמה שכל דברי התורה והנביאים אמת". ד"ה, איך גלויב מיט א פאלקאמענע אמונה אז אלע ווערטער פון דער תורה און פון די נביאים זענען אמת. ער האט אודאי דיעזען "אני מאמין" נישט אזוי פשוט אויסגע־טראכט, זאנדערן ער, דער גרויסער למדן און חכם האט געהאט דעם שטארקסטען באזיס און גרונדלאגע דאפיר.

און אט וועלען מיר דא זוכען דעם פונדאמענט אויף וועלכען ער האט געבויעט און אויפגעריכט זיין אמונה אין די נביאים אז אלעס וואס זיי האבען געזאגט איז אמת. ווען מיר וועלען געפינען אז די פראפעצייאונגען וואס די נביאים האבען אין פאר־אויס געזאגט האבען שפעטער ריכטיג אזוי פאסירט, דאן האבען מיר די פאלקאמענע באגרינדונג פון זיין "אני מאמין". מיר קאנען דאמאלס זיכער גלויבען יענע נביאים און קיין שום צווייפעל אין זיי נישט האבען.

מיר וועלען אנהויבען מיט'ן גרעסטען נביא, משה רבינו, און זעהן אויב אלעס וואס ער האט געזאגט בנבואה איז ריכטיג מקוים געווארען, און אין די צוקונפטיגע ארטיקלען וועלען מיר בעטראכטען די אנדערע נביאים.

אנצוהויבען מיט משה, וועלען מיר דא ציטירען אייניגע שטעלען וואס ער האט אויף אידען נבואות געזאגט. אין ויקרא כ"ו לייענען מיר, גאט זאגט:—

"איך וועל אייך צושפרייטען אונטער די פעלקער און וועל ארויסציהען א שווערד נאך אייך, אייער לאנד וועט זיין וויסט און אייערע שטעדט צושטערט... אויף די איבערגעבלי־בענע וועל איך ברענגען א מורא אין זייער הערץ... די שטימע פון א שאקעלדיג בלאט וועט זיי יאגען, זיי וועלען פאלען ווען קיינער וועט נישט נאכיאגען... און די איבעריגע וועלען פארגיין וועגען זייערע זינד אין די לענדער פון אייערע פיינד און אויך וועגען די זינד פון זייערע עלטערן... זיי וועלען דאן באקענען זייערע זינד און די זינד פון זייערע פעטער וואס זיי זענען בעגאנגען געגען מיר..." (ויקרא כ"ו, 33, 36, 39, 40).

ווי אויך אין דברים כ"ח זאגט משה רבינו:—

"גאט וועט ערלויבען אז דו זאלסט פאר־פאלגט ווערען פון דיינע שונאים, אויף איין וועג וועסטו געגען זיי ארויס געהן און אויף זיבען וועגען וועסטו פאר זיי אנטלויפען, דו וועסט זיין אין שרעק פאר אלע קעניגרייכען פון דער ערד... דו וועסט זיין א שפאט און א שאנד אונטער אלע פעלקער וואו גאט וועט דיך פיהרען... ווייל דו האסט נישט צוגע־הערט צו גאטס ווארט, צו היטען זיינע גע־באטען זיי צו טהון... [illegible]ין דער פריה וועסטו זאגען הלואי איז שוין אבענד, און אבענד וועסטו זאגען הלואי איז שוין פריה, ווייל דו וועסט תמיד מורא האבען אין דיין הערץ און צוליעב דעם וואס דיינע אויגען וועלען זעהן". (דברים כ"ח, 25, 37, 67).

יא, אלע דיעזע נבואות פון משה איבער ישראל זענען ערפילט געווארען. וועלכער איד ווייסט דען נישט אז דאס איז א פאקט. און אזוי איז אויך ערפילט געווארען די וואונדערבארע נבואה פון משה אויפ'ן משיח וואס מיר געפינען אין שמות כ"ג. וואס איז פשוט צום שטוינען וויאזוי אידען קאנען דאס נישט וואהרנעמען. דארט לייענען מיר אז גאט זאגט:

"איך שיק א מלאך פאר דיר, דיך צו היטען אויפ'ן וועג און דיך צו ברענגען צו דעם ארט וואס איך האב אנבערייט. היט דיך פאר איהם און פאלג איהם. זאלסט נישט ווידערשפעניגען געגען איהם ווייל ער וועט נישט פארגעבען אייערע זינד ווייל מיין נאמען איז אין איהם".

די פראגע איז, ווער איז דאס דער מלאך וואס קאן מוחל זיין אונזערע זינד? און ווער איז דער מלאך וואס גאטס נאמען איז אין איהם? ווען איהר וועט אבער לעזען דאס הייליגע תנ"ך וועט איהר אין ירמיה כ"ג, 5, 6, געפינען אז גאט האט ארויפגעלעגט זיין נאמען אויף ישוע המשיח, אזוי ווי עס הייסט דארט "וזה שמו אשר יקראו ד' צדקנו" און אין ישעיה נ"ג לעזען מיר אז גאט האט ארויפגעלייגט אונזערע זינד אויף איהם: "וד' הפגיע בו את עון כלנו". דאן ווייסען מיר שוין אז ישוע המשיח איז דאס דער גוטער מלאך (שליח) וואס טראגט אין זיך גאטס נאמען און קאן אוועק נעמען אונזערע זינד.

צירקא 900 יאהר נאך משה'ן איז געקומען ירמיה הנביא און אט לייענט וואס ער האט נביאות געזאגט אויף ישראל. דארט לייענען מיר: "און ווען זיי וועלען צו דיר זאגען וואו זאלען מיר אהין געהן? זאלסטו צו זיי זאגען אזוי זאגט גאט, ווער עס איז באשטימט צום טויט דער איז צום טויט, ווער צום שווערד איז צום שווערד, דער וואס איז צום הונגער איז צום הונגער און ווער צום געפאנגענשאפט איז צום געפאנגענשאפט... און איך וועל זיי געבען צו א שרעקען צו אלע קעניגרייכען פון דער ערד". (ירמיה ט"ו, 2-4).

און אין ירמיה ט"ז לעזען מיר: —

"איהר האט נאך ערגער געטהון פון אייערע עלטערן איהר געהט יעדערער נאך זיין שלעכטען הארץ כדי מיך נישט צוצוהערען. אזוי וועל איך אייך אוועק־ווארפען פון דעם דאזיגען לאנד אין א פרעמדען לאנד אריין וואס אייערע עלטערן האבען נישט געקאנט דארט וועט איהר דיענען פרעמדע געטער און איך וועל אייך קיין בארמהערציגקייט געבען". (ירמיה ט"ז, 12, 13).

שפעטער איז געקומען יחזקאל הנביא און ער זאגט אין קאפיטעל ז':

"דאס שווערט וועט זיין אין דרויסען און די מגפה און הונגער אינוויינינ. דער אויפ'ן פעלד וועט געטויט ווערען מיט'ן שווערט און דער וואס אין שטאדט וועט פון הונגער אומקומען... אלע הענד וועלען אבגעשוואכט ווערען און אלע קניען וועלען

Published Monthly, except bi-monthly during July and August by the American Board of Mission to the Jews, 27 Throop Ave. Brooklyn, N. Y.
Entered as second class matter April 4, 1922, at the Post Office at Brooklyn, N. Y.. Under the Act of March 1st.